

I.L.V. împotriva României (dec.) – 4901/04

Decizia din 24.08.2010 [Secția a III-a]

Art. 8

Art. 8 § 1

Respectarea vieții de familie

Respectarea vieții private

Refuzul instanțelor de a dispune efectuarea unei testări ADN a minorului și a mamei în vederea stabilirii pe cale științifică a paternității unui bărbat care a fost stabilită prin hotărâre judecătorească: *inadmisibilă*

În fapt – În 1998, reclamantul a avut o relație cu L.C. care a rămas însărcinată. Reclamantul a fost informat despre sarcină în iunie 1988. La începutul lunii octombrie 1988, cei doi au decis să locuiască împreună, dar s-au despărțit după trei săptămâni de trai în comun. În martie 1989, L.C. a născut o fată, A. Prin hotărârea definitivă din martie 1990, judecătoria a admis acțiunea introdusă de L.C. și a stabilit că reclamantul este tatăl copilului. În principal, instanța a hotărât astfel luând în considerare evoluția relației cuplului și perioada legală de concepție. În 2003, reclamantul a intentat o acțiune împotriva lui L.C. și A., pentru a le obliga să efectueze anumite analize de sânge și un test ADN. Toate acțiunile introduse de reclamant au fost respinse de instanțe.

În drept – Art. 8: a) *Aplicabilitate* - Stabilirea regimului juridic al raporturilor dintre minor și tatăl său prezumtiv privește „viața privată” a acestuia din urmă. În timp ce, în speță, instanțele naționale se confruntau doar cu o chestiune de probă, reclamantul încerca să afle adevărul despre un aspect important al existenței sale, și anume dacă era sau nu tatăl minorului. Prin urmare, art. 8 este aplicabil în speță.

b) *Fond* – Reclamantul nu a formulat recurs împotriva hotărârii din martie 1990 prin care se stabilea paternitatea copilului. Însă, în 2003, reclamantul a intentat la instanțele naționale o acțiune pentru a le obliga pe L.C. și A. la efectuarea unui test ADN. Acțiunea se referea așadar la obligația de a face, reglementată de normele generale aplicabile în materie de acțiuni civile. Curtea de apel a respins acțiunea, întemeindu-se pe dispozițiile constituționale care garantează dreptul oricărei persoane fizice să dispună de ea însăși. Prin urmare, respingerea acțiunii reclamantului era prevăzută de lege și urmarea scopul legitim al protecției drepturilor și libertăților altor persoane, în cazul de față, apărarea intereselor lui A.

Cântărind interesele părților în litigiu, trebuie avute în vedere, pe de o parte, dreptul reclamantului de a ști dacă este tatăl biologic al lui A., iar, pe de altă parte, dreptul lui A. de a-și păstra filiația stabilită deja, precum și interesul public pentru apărarea securității juridice. Acțiunea în justiție a reclamantului urmărea obținerea unei probe în scopul aflării realității biologice a raporturilor sale cu A, obligând-o pe aceasta din urmă la efectuarea unui test ADN. Însă, dat fiind refuzul copilului de a efectua acest test, interesele părților în litigiu se dovedesc a fi contradictorii. Pe de altă parte, admiterea acțiunii intentate de reclamant ar fi afectat, pe lângă interesele sale, și interesele copilului. Apariția

unui test ADN și posibilitatea oricărui justițiabil de a-l efectua constituie o evoluție pe plan judiciar, care permite să se stabilească cu certitudine existența legăturilor biologice între diferite persoane. Astfel fiind, necesitatea de a proteja terții poate exclude posibilitatea de a-i constrânge să efectueze orice analiză medicală. Aceasta cu atât mai mult atunci când, precum în speță, terțul este un copil, care beneficia de o îndelungată filiație legitimă. Astfel, Curtea consideră rezonabil faptul că, la vremea faptelor, s-a acordat prioritate, după cum au procedat de altfel instanțele naționale, interesului superior al copilului și principiului securității juridice în contra interesului reclamantului.

Prin urmare, absența oricărei manifestări din partea copilului care să demonstreze dorința sa de a-și verifica paternitatea, faptul că A. era minoră, perioada de timp în care a beneficiat de statutul său civil stabil și consecințele patrimoniale, chiar modeste, pe care le poate genera acest fapt, militează în speță în favoarea interesului copilului de a nu fi privat de o paternitate biologică diferită de filiație. Astfel, motivul reținut de curtea de apel, întemeiat pe interesul copilului, este suficient pentru a justifica respingerea acțiunii reclamantului. Prin urmare, în măsura în care reclamantul nu dispune de proba biologică care atestă că nu este tatăl lui A., nu este de competența Curții să examineze *in abstracto* dacă dreptul intern permite contestarea hotărârii din 22 martie 1990 împotriva căreia reclamantul nu a formulat recurs, pentru a pune în acord realitatea juridică cu cea biologică.

Concluzie: inadmisibilă (vădit nefondată).